

SEMBRA
LLIBRES

Els avantatges de ser un marginat

Títol original: *The Perks of Being a Wallflower*

Primera edició: febrer de 2015

© Del text original: Stephen Chbosky, 1999

© Traducció: Marta Pera Cucurell

© D'aquesta edició: Sembra Llibres, Coop. V., 2015

Apartat de correus 8

46740 Carcaixent (Ribera Alta)

sembra@seibrallibres.com

www.seibrallibres.com

Editat per acord amb Gallery Books, segell de Simon and Shuster, Inc.

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es

Correcció: Roger Sarrià

Maquetació: Josep Andrés

Sembra Llibres forma part de l'Associació d'Editorials Independents

Aquest llibre s'ha imprès a Romanyà-Valls, S.A amb paper ecològic, offset cru de 80 grams i ha estat compaginat amb cos 11 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-942350-8-5

DL: V-307-2015

Stephen Chbosky

ELS AVANTATGES DE SER UN MARGINAT

Traducció de Marta Pera Cucurell

SEMBRA
LLIBRES

Per a la meva família

PRIMERA PART

25 d'agost del 1991

Hola,

T'escric a tu perquè ella va dir que escoltes i entens les coses i no vas intentar anar-te'n al llit amb aquella persona en aquella festa tot i que hauries pogut. No provis d'endevinar qui és ella, sisplau, perquè llavors potser endevinaries qui sóc jo, i de debò que no ho vull. Posaré noms diferents a les persones, o noms genèrics, perquè no vull que em descobreixis. No he posat remitent pel mateix motiu. No ho faig amb cap mala intenció. De debò.

Només necessito saber que algú escolta i entén les coses i no intenta dormir amb algú encara que podria fer-ho. Necessito saber que existeix algú així.

Em sembla que tu ho entendràs més bé que ningú perquè em sembla que tu saps què vol dir viure i ho saps valorar. Almenys espero que sí, perquè hi ha gent que recorre a tu perquè els ajudis i perquè els facis costat, i és tan senzill com això. Almenys això tinc entès.

En fi, aquesta és la meva vida. I vull que sàpigues que estic content i trist al mateix temps i que encara provo d'entendre com és possible.

Procuo pensar que la meva família és un dels motius perquè jo sigui així, especialment des que el meu amic Michael va deixar de venir a l'escola un dia de la primavera passada i vam sentir parlar el senyor Vaughn per l'altaveu.

«Nois i noies, em sap greu haver-vos de dir que un dels nostres alumnes ens ha deixat. Celebrarem un servei en memòria d'en Michael Dobson divendres a l'hora de l'assemblea.»

No sé com s'ho fan les notícies per escampar-se per l'escola ni per què sovint no s'equivoquen. Potser va ser al menjador. Costa de recordar. Però en Dave de les ulleres estranyes ens va dir que en Michael s'havia matat. La seva mare jugava a bridge amb una veïna d'en Michael que havia sentit el tret.

No recordo gaire bé què va passar després d'allò, només que el meu germà gran va venir a l'escola de secundària, al despatx del senyor Vaughn, i em va dir que parés de plorar. Després em va posar el braç a l'espatlla i em va dir que em desfogués del tot abans que el pare tornés a casa. Després vam anar a menjar patates fregides al McDonald's i em va ensenyar a jugar al milió. Fins i tot va fer broma dient que per culpa meva s'havia hagut de saltar classes de l'institut i em va demanar si el voldria ajudar a arreglar el Chevrolet Camaro. Suposo que jo devia ser molt pocatraça, perquè no me l'havia deixat tocar mai, el seu Camaro.

A les sessions amb els psicopedagogs ens van demanar, als pocs que ens queia bé en Michael, si volíem dir unes paraules. Em sembla que tenien por que algun de nosaltres es volgués matar o així, perquè estaven molt tensos i un dels psicopedagogs no parava de tocar-se la barba.

La Bridget, que està boja, va dir que de vegades pensava en el suïcidi quan feien anuncis a la tele. Era sincera i això va desconcertar els psicopedagogs. En Carl, que és simpàtic amb tothom, va dir que estava molt trist, però que ell no es podria matar mai perquè és pecat.

Un dels psicopedagogs va interrogar tot el grup i finalment es va dirigir a mi.

—I tu què en penses, Charlie?

Ho vaig trobar molt estrany, perquè jo no coneixia de res aquell home perquè era un «especialista» i en canvi ell sabia el meu nom encara que jo no portés una targeta amb el nom com és costum a les jornades de portes obertes.

—Doncs... a mi em sembla que en Michael era un nano molt maco i no entenc per què ho ha fet. Tot i que estic trist, el que em molesta més és que no m'ho digués.

Acabo de rellegir això que he escrit i no sona com jo parlo. I menys en aquell despatx, perquè jo encara plorava. No vaig parar de plorar en tota l'estona.

El psicopedagog va dir que sospitava que en Michael tenia «problemes a casa» i que creia que no tenia ningú amb qui parlar-ne. I potser per això es va sentir sol i es va matar.

Llavors em vaig posar a cridar davant del psicopedagog que en Michael podria haver parlat amb mi. I em vaig posar a plorar encara més fort. Va provar de calmar-me dient que es referia a un adult, un mestre o un psicopedagog. Però no va servir de res i al final el meu germà em va venir a recollir a l'escola amb el Camaro.

Durant el que quedava de curs, els professors em van tractar d'una altra manera i em van posar més bones notes, tot i que jo no m'havia tornat pas més llest. Si vols que et digui la veritat, em sembla que els vaig fer posar nerviosos.

El funeral d'en Michael va ser estrany, perquè el seu pare no va plorar. I al cap de tres mesos va deixar la mare d'en Michael. Almenys és el que va dir en Dave a l'hora de dinar. De vegades hi penso. M'agradaria saber què passava a can Michael a l'hora de sopar, quan miraven la tele. En Michael no va deixar cap nota, o almenys els seus pares no la van ensenyar a ningú. Potser van ser «els problemes a casa». M'agradaria saber-ho. Potser així el podria enyorar més clarament. Potser així tindria sentit, encara que trist.

Una cosa que tinc clara és que això em fa plantejar si jo tinc «problemes a casa», però em fa l'efecte que molta gent ho passa molt pitjor. Com quan el primer nòvio de la meva germana va començar a sortir amb una altra i la meva germana es va passar tot el cap de setmana plorant.

El pare va dir:

—Hi ha gent que ho passa molt pitjor.

I la mare no va dir res. I no se'n va parlar més. Al cap d'un mes, la meva germana va conèixer un altre noi i va tornar a posar música alegre. I el pare va continuar treballant. I la mare va continuar escombrant. I el meu germà va continuar posant el Camaro a punt. Això fins que va marxar a la universitat a principis d'estiu. Joga amb l'equip de futbol americà de la Universitat Estatal de Pennsilvània, però necessitava l'estiu per apujar les notes per poder jugar amb l'equip universitari.

No crec que a la nostra família hi hagi cap fill preferit. Som tres germans i jo sóc el petit. El meu germà és el gran. És molt bon jugador de futbol americà i li encanta el seu cotxe. La meva germana és molt guapa i cruel amb els nois i és la mitjana. Ara em posen excel·lents, com a la meva germana, i per això em deixen tranquil.

La mare es fa un fart de plorar mirant la tele. El pare es fa un fart de treballar i és un home honrat. La tieta Helen sempre deia que el pare era massa orgullós per tenir la crisi dels quaranta, quan li toqués. Encara és hora que no he entès què volia dir, perquè n'acaba de fer quaranta i no ha canviat res.

La tieta Helen era la meva persona preferida de tot el món. Era germana de la mare. Sempre treia excel·lents quan era adolescent, i em donava llibres per llegir. El pare deia que aquells llibres eren una mica massa antics per a mi, però a mi em molaven, i ella arronsava les espatlles i me'ls deixava llegir.

La tieta Helen va viure amb nosaltres durant els últims anys de la seva vida perquè li havia passat una cosa molt greu. Ningú em va voler explicar què havia passat, tot i que jo sempre ho havia volgut saber. Quan tenia pels volts de set anys vaig deixar de preguntar-ho perquè no parava de fer preguntes com fan les criatures i un dia la tieta Helen va començar a plorar molt.

Llavors el pare em va pegar un mastegot i em va dir:

—Amb això li fas mal, a la tieta Helen!

Jo no li volia fer mal, i no vaig fer més preguntes. La tieta Helen li va dir al pare que no em pegués mai més davant seu i el pare va dir que allò era casa seva i que feia el que li donava la gana i la mare no va dir res i el meu germà i la meva germana tampoc.

No recordo gaire més que això, perquè em vaig posar a plorar molt fort i al cap d'una estona el pare va manar a la mare que se m'emportés a la meva habitació. No va ser fins molt més endavant, un dia que la mare va beure unes quantes copes de vi blanc, que em va explicar què li havia passat a la seva germana. Alguna gent ho passa molt pitjor que jo. De debò que sí.

Suposo que ara me n'hauria d'anar a dormir. És molt tard. No sé per què t'he explicat tot això per escrit. El motiu per què he escrit aquesta carta és que demà començo a anar a l'institut i em fa molta por.

Una abraçada,
Charlie

7 de setembre del 1991

Hola,

No m'agrada l'institut. De la cafeteria en diuen «Centre de nutrició», i se'm fa estrany. Hi ha una noia que ve a classe de llengua i literatura que es diu Susan. A l'escola la Susan era molt divertida. Li agradava veure pel·lis, i el seu germà, en Frank, li gravava cintes amb una música molt bona i ens les deixava sentir. Però a l'estiu li han tret els ferros de les dents i s'ha fet una mica més alta i més maca i li han crescut els pits. Ara als passadissos sembla idiota, especialment si hi ha nois a prop. I ho trobo trist, perquè

no veig la Susan tan feliç com abans. Si vols que et digui la veritat, ni tan sols vol reconèixer que ve a classe de llengua i literatura, i ja no em vol dir ni «hola» quan ens creuem als passadissos.

A la reunió amb el psicopedagog sobre en Michael, la Susan va dir que en Michael una vegada li havia dit que era la noia més maca del món, amb ferros i tot. Després en Michael li va demanar que «anés amb ell», que era una cosa molt forta, a l'escola. A l'insti en diuen «sortir junts». I es van fer petons i van parlar de pellis, i ella l'enyora moltíssim perquè era el seu millor amic.

I això és curiós, perquè a la meva escola no passava gaire que un noi i una noia fossin millors amics. Però en Michael i la Susan sí. Si fa no fa com la tieta Helen amb mi. Perdó. «La tieta Helen i jo.» Això ho he après aquesta setmana. Això i fer una puntuació més coherent.

No destaco gaire, i només un nano que es diu Sean es veu que s'ha fixat en mi. Em va esperar a la sortida de la classe d'educació física i va dir coses molt immadures com ara que em faria «el remolí», que vol dir que un et fica el cap al vàter i estira la cadena perquè se t'arremolinin els cabells. De fet, semblava bastant desgraciat, i l'hi vaig dir. Amb això es va enfadar i em va començar a pegar, i jo només li vaig fer les coses que m'havia ensenyat el meu germà. El meu germà en sap molt, de lluita.

«Vés directe als genolls, al coll i als ulls.»

I ho vaig fer. I li vaig fer mal de debò, a en Sean. I llavors em vaig posar a plorar. I la meva germana va haver de deixar la classe de l'últim curs per a alumnes avançats per portar-me a casa. Em van cridar al despatx del senyor Small, però no em van expulsar ni res perquè un noi havia explicat al senyor Small com havia anat la baralla realment.

—Ha començat en Sean. Ha sigut en defensa pròpia.

I era veritat. No entenc per què en Sean em volia fer mal. Jo no li havia fet res. Sóc petit. És la veritat. Suposo que en Sean no s'imaginava que m'hi tornaria. La veritat és que li hauria pogut

fer molt més mal. I potser ho hauria d'haver fet. He pensat que n'hi hauria de fer si molestés el nano que va dir la veritat al se-nyor Small, però en Sean no li ha fet res. I tot ha quedat oblidat.

Alguns em miren d'una manera estranya pels passadissos perquè no enganxo res a l'armariet per decorar-lo, i perquè sóc l'únic que ha fotut una pallissa a en Sean i després s'ha posat a plorar. Dec ser molt emotiu.

Últimament em sento molt sol perquè la meva germana està molt enfeïnada perquè és la gran de la família. El meu germà està enfeïnat jugant a futbol a la uni. Després del campament de pre-paració, l'entrenador li va dir que seria suplent i que quan assimilés el sistema de joc, seria titular.

El pare té molta confiança que arribarà a ser professional i jugarà amb els Steelers. La mare ja en té prou que tingui la universitat de franc, perquè la meva germana no juga a futbol i els diners no arribarien perquè estudiessin tots dos. Per això vol que jo m'hi esforci molt, perquè em donin una beca per estudiar.

I això és el que faig fins que trobi un amic. Em pensava que amb el nano que va dir la veritat ens faríem amics, però em sembla que només va dir la veritat perquè és un bon noi.

Una abraçada,
Charlie

11 de setembre del 1991

Hola,

No tinc gaire temps perquè el profe de literatura ens fa llegir un llibre, i a mi m'agrada llegir-me els llibres dues vegades. Per cert, el llibre és *Matar un rossinyol*. Si no l'has llegit ho hauries de fer,

perquè és molt interessant. El profe ens en fa llegir uns quants capítols cada vegada, però a mi no m'agrada llegir els llibres així. Vaig per la meitat de la primera lectura.

De tota manera, el motiu per què t'escric és perquè vaig veure el meu germà a la tele. A mi els esports no m'agraden gaire, però aquesta vegada era una ocasió especial. La mare es va posar a plorar i el pare li va passar el braç sobre les espatlles, i la meva germana somreia, i és ben curiós, perquè el meu germà i la meva germana sempre es barallen quan ell és a casa.

Però el meu germà gran va sortir a la tele i per ara aquest ha sigut el millor moment de les meves dues setmanes d'institut. El trobo a faltar moltíssim, i és ben estrany, perquè no parlàvem pas gaire, quan hi era. I encara no parlem, de fet.

Et diria en quina posició jugava, però ja t'he dit que m'estimo més mantenir l'anonimat amb tu. Espero que ho entenguis.

Una abraçada,
Charlie

16 de setembre del 1991

Hola,

He acabat *Matar un rossinyol*. Ara és el meu llibre preferit entre tots els que he llegit, però esclar, això sempre ho penso fins que no en llegeixo un de nou. El profe de llengua i literatura em diu que li digui «Bill» quan no som a classe, i m'ha donat un altre llibre per llegir. Diu que tinc facilitat per llegir i per a la interpretació lectora, i vol que escrigui un treball sobre *Matar un rossinyol*.

Ho he explicat a la mare i m'ha preguntat per què en Bill no m'ha recomanat que simplement faci classes de literatura de

segon o de tercer. I li he explicat que en Bill diu que les classes són bàsicament les mateixes, però amb llibres més complicats, i que no em serviria de res. La mare ha dit que no ho veu clar i que parlarà amb ell durant la jornada de portes obertes. Després m'ha demanat que l'ajudés a rentar els plats, i ho he fet.

La veritat és que no m'agrada rentar plats. M'agrada menjar amb els dits i sobre un tovalló, però la meva germana diu que això és dolent per al medi ambient. S'ha fet del club del Dia de la Terra a l'institut, i és allà on coneix els nois. Tots la tracten molt bé, i jo no ho entenc, si no és, potser, perquè és guapa. És molt cruel amb els nois.

Un dels nois ho té especialment difícil. No et diré com es diu. Però te'n parlaré. Té uns cabells castanys preciosos i els porta llargs, recollits en una cua. Em sembla que més endavant, quan s'ho miri amb perspectiva, li sabrà greu. Sempre li grava cintes amb cançons diferents, a la meva germana, sobre un tema concret. Una es deia «Fulles de tardor». Hi havia moltes cançons dels Smiths. Fins i tot va pintar la caràtula a mà. Quan es va haver acabat la pel·li que havia llogat i va ser fora, la meva germana em va regalar la cinta.

—Que la vols, Charlie?

Me la vaig quedar, però em sentia estrany perquè ell l'havia gravat per a ella. Però la vaig escoltar. I em va agradar molt. Hi ha una cançó que es diu *Asleep*, que m'agradaria que escoltessis. N'hi vaig parlar, a la meva germana. I al cap d'una setmana me'n va donar les gràcies perquè quan el noi li va preguntar si li havia agradat la cinta, ella li va dir exactament el que li havia dit jo sobre la cançó *Asleep*, i el noi es va emocionar veient com era d'important per a ella. Espero que això em serveixi per saber-ne una mica, a l'hora de sortir amb noies, quan arribi el moment.

Però centrem-nos en el tema. Això és el que em diu que faci en Bill, perquè es veu que escric tal com parlo. Em sembla que

és per això que vol que escrigui un treball sobre *Matar un ros-sinyol*.

El noi que va al darrere de la meva germana sempre és respectuós amb els meus pares. A la mare li cau molt bé per això. El pare el troba tou. Em sembla que és per això que la meva germana el tracta com el tracta.

Una nit ella li va dir coses molt lletges sobre com es deixava prendre el pèl i intimidar pels altres de la classe quan tenia quinze anys o així. La veritat és que jo estava mirant la pel·li que ell havia portat, o sigui que no estava gaire per la seva discussió. Sempre discuteixen, i vaig pensar que almenys la pel·li seria una cosa diferent, però no ho era perquè era la continuació d'una altra.

En tot cas, després de xeringar-lo durant unes quatre escenes de la pel·lícula, que deuen ser uns deu minuts, ell es va posar a plorar. A plorar molt fort. Llavors em vaig girar i la meva germana em va assenyalar amb el dit.

—Mira. Fins i tot en Charlie va plantar cara a aquell abusananos. Fixa't.

I el xaval es va posar molt vermell. I em va mirar. Després la va mirar a ella. I es va girar i li va fotre un bon mastegot a la cara. Molt fort. Jo vaig quedar glaçat, perquè no em creia el que acabava de veure. No me l'imaginava capaç de pegar a ningú. Era el noi que gravava cintes amb moltes cançons sobre un mateix tema i pintava les caràtules a mà fins que va pegar a la meva germana i va parar de plorar.

La cosa més estranya és que la meva germana no va fer res. Només se'l va quedar mirant en silenci. Era molt estrany. La meva germana s'empenya com un mico si menges tonyina que no és de la bona, i ara aquell tio li havia pegat i ella no deia res. Només es va estovar i es va tornar més dolça. I em va demanar que me n'anés, i ho vaig fer. Quan el noi va ser fora em

va dir que «sortien» i que no digués res del que havia passat als pares.

Suposo que ell va plantar cara al seu abusananos. I suposo que és lògic.

Aquell cap de setmana la meva germana va passar molt de temps amb aquell noi. I van riure molt més que de costum. Divendres a la nit jo estava llegint el meu llibre, però el cervell se'm va cansar i vaig decidir mirar la tele. I quan vaig obrir la porta del soterrani, la meva germana i aquell noi estaven despullats.

Ell estava a sobre d'ella, i les cames d'ella penjaven a banda i banda del sofà. I quan em va veure va fer un crit ofegat:

—Fora! Pervertit!

I me'n vaig anar. L'endemà vam veure tots junts el partit de futbol en què jugava el meu germà. I la meva germana va convidar aquell noi a casa. No sé a quina hora havia marxat la nit anterior. S'agafaven de la mà i feien com si fossin feliços. I aquell noi va dir alguna cosa sobre l'equip de futbol americà de l'institut, que no havia sigut el mateix des que el meu germà s'havia graduat o alguna cosa així, i el pare li va donar les gràcies. I quan el noi va ser fora el pare va dir que aquell noi s'estava convertint en un jove com cal que se sabia comportar. I la mare no va dir res. I la meva germana em va mirar per assegurar-se que jo no digués res. I ja està.

—Sí. I tant. —Això és tot el que va dir la meva germana. I jo em vaig imaginar el noi a casa seva fent els deures, pensant en la meva germana despullada. I me'ls vaig imaginar agafats de la mà en partits de futbol que no miraven. I em vaig imaginar aquell noi vomitant entre els arbustos en una festa. I em vaig imaginar la meva germana aguantant-ho.

I em va saber molt de greu per tots dos.

Una abraçada,

Charlie

Hola,

No t'he dit que vaig a l'aula de tecnologia, oi? Doncs sí, vaig a l'aula de tecnologia i és la meva classe preferida després de la de llengua i literatura amb en Bill. Ahir a la nit vaig escriure el treball sobre *Matar un rossinyol* i aquest matí l'he entregat a en Bill. Hem dit que en parlarem demà a l'hora de dinar.

El cas és que a l'aula de tecno hi ha un tio que es diu «Res». No és broma. Es diu «Res». I fa pixar de riure. El nom de «Res» li ve de quan li prenien el pèl a l'escola. Em sembla que ara va a l'últim curs. Li van començar a dir Patty, tot i que es diu Patrick. I en «Res» contestava: «Ep, o em dieu Patrick o res».

I llavors li van començar a dir «Res». I li va quedar aquest nom. En aquella època era nou a l'escola del districte perquè el seu pare s'havia tornat a casar amb una dona d'aquest barri. Em sembla que ja no posaré més el nom d'en Res entre comes perquè és empenyador i em talla el rotllo. Espero que no ho trobis difícil de seguir. Ja procuraré ressaltar la diferència si cal.

I mira, que a l'aula de tecno en Res va començar a imitar el profe, en Callahan, amb molta gràcia. Fins i tot es va pintar les patilles en forma de costella amb un llapis de cera. Brutal. Quan en Callahan va descobrir en Res imitant-lo al costat de la fregadora de banda es va posar a riure perquè en Res no l'imitava amb malícia ni res. Va ser molt divertit. M'agradaria que ho haguessis vist, perquè és la vegada que he rigut més de gust des que el meu germà va marxar. El meu germà explicava acudits de polonesos, que ja sé que no està bé, però jo no feia cas de la part dels polonesos i escoltava els acudits. M'hi pixava de riure.

Ah, per cert, la meva germana em va demanar que li tornés la cinta «Fulles de tardor». Ara sempre la té posada.

Una abraçada,
Charlie

29 de setembre del 1991

Hola,

Tinc una pila de coses per explicar-te de les dues últimes setmanes. Moltes coses bones, i també moltes de dolentes. I continuo sense entendre per què sempre em passa això.

Primer de tot, en Bill em va posar un bé pel meu treball sobre *Matar un rossinyol* perquè diu que enganxo les frases. Ara provo de fer pràctiques per no fer-ho. També em va dir que he de fer servir el vocabulari que aprenc a classe com «corpulent» i «icterícia». Faria servir paraules d'aquestes aquí, però no crec que siguin apropiades per a aquest format.

Si vols que et digui la veritat, no sé on les puc fer servir apropiadament. No vull dir que no s'hagin de conèixer. Ja ho crec, que s'han de conèixer. Però en ma vida he sentit ningú que faci servir les paraules «corpulent» i «icterícia». Ni tan sols els professors. I de què serveix, doncs, fer servir paraules que ningú més coneix o que resulten incòmodes de dir? És que no ho entenc.

Em passa igual amb algunes actrius de cinema que són dolentíssimes actuant. Algunes d'aquestes actrius deuen tenir un milió de dòlars com a mínim, i així i tot, continuen fent aquestes pel·lícules. Es carreguen els dolents. Escridassen els seus detectius. Fan entrevistes per a revistes. Cada vegada que veig certa actriu en una revista, no puc evitar que em faci llàstima perquè ningú la respecta, i en

canvi li continuen fent entrevistes. I totes les entrevistes diuen el mateix.

Comencen amb la teca que estan menjant a cert restaurant. «Mentre _____ mastegava delicadament l'amanida xinesa de pollastre, va parlar de l'amor.» I totes les portades diuen el mateix: «_____ parla a fons de la fama, de l'amor, i del seu nou àlbum/pel·lícula/sèrie de televisió».

Trobo que està bé que la gent famosa vulgui fer entrevistes perquè ens creguem que són com nosaltres, però si vols que et digui la veritat, tinc la sensació que tot plegat és una gran mentida. El problema és que no sé qui menteix. I no sé per què aquestes revistes es venen tant. I no sé per què a les senyores que van al dentista els agraden tant. Dissabte passat era a la sala d'espera del dentista i vaig sentir aquesta conversa:

—Has vist aquesta pel·lícula? —diu una, assenyalant la portada.

—Sí. Hi vaig anar amb en Harold.

—Què et va semblar?

—Ella està divina.

—Sí. Ja ho crec.

—Ah, tinc una nova recepta.

—Baixa en greix?

—Ahà.

—Tens temps, demà?

—No. Per què no li dius a en Mike que l'envii per fax a en Harold?

—D'acord.

Llavors les dues senyores van començar a enraonar de l'actriu famosa de qui abans he parlat, i totes dues tenien opinions molt exaltades.

—Ho trobo vergonyós.

—Has llegit l'entrevista de *Good Housekeeping*?

—De fa un parell de mesos?

—Ahà.

—Quina vergonya.

—Has llegit la de *Cosmopolitan*?

—No.

—Ostres, era pràcticament la mateixa entrevista.

—No sé ni per què es dignen a parlar-ne.

El fet que una d'aquelles senyores fos la meva mare em va posar especialment trist, perquè la meva mare és molt guapa. I sempre fa règim. De vegades el pare li diu que és guapa, però ella no el sent. Per cert, el meu pare és molt bon marit. Però és pragmàtic.

Després de la visita al dentista, la mare em va portar al cementiri, on té enterrats molts parents. Al pare no li agrada anar al cementiri perquè li fa venir esgarrifances. Però a mi no em fa res anar-hi, perquè hi ha enterrada la tieta Helen. La mare sempre havia sigut la guapa, diuen, i la tieta Helen era l'altra. El que m'agradava de la tieta Helen és que no feia mai règim. I la tieta Helen era «corpulenta». Ei, ja ho he fet servir!

La tieta Helen sempre ens deixava quedar a veure *Saturday Night Live* quan ens feia de cangur o quan vivia amb nosaltres i els pares anaven a casa d'un altre matrimoni a emborratxar-se i a jugar a jocs de taula. Quan era molt petit recordo que em feien anar al llit quan el meu germà, la meva germana i la tieta Helen es quedaven a mirar *Love Boat* i *Fantasy Island*. No em deixaven quedar mai llevat, quan era tan petit, i m'hauria agradat, perquè els meus germans de vegades parlen d'aquells moments. Potser és trist que ara això siguin records. Però potser no és trist. Potser només és perquè estimàvem la tieta Helen, especialment jo, i eren estones que podíem passar amb ella.

No em posaré a fer una llista de records de les sèries de la tele, a part d'un episodi en concret que em sembla que ve a tomb pel tema que toquem, i trobo que és una cosa que està relacionada amb tot-hom, encara que sigui de lluny. I com que no et conec, m'imagino que potser puc escriure sobre una cosa amb què et pots identificar.

La família estava asseguda veient l'últim episodi de *MASH*, i me'n recordaré sempre tot i que era molt petit. La mare plorava. La meva germana plorava. El meu germà feia esforços terribles per no plorar. I el pare se'n va anar, durant els últims moments, a fer-se un entrepà. No recordo gaire cosa del programa en si perquè era massa petit, però el pare no se n'anava mai a fer-se un entrepà si no feien anuncis, i així i tot normalment hi feia anar la mare. Vaig anar a la cuina i vaig veure el pare fent-se un entrepà... plorant. Plorava més desconsoladament que la mare i tot. No m'ho podia creure. Quan es va haver fet l'entrepà va desar les coses a la nevera, va parar de plorar, es va eixugar els ulls i em va veure.

Llavors se'm va acostar, em va donar uns copets a l'espatlla i em va dir:

—Serà el nostre secret, eh, campió?

—D'acord —vaig dir.

I el pare em va agafar a coll amb el braç que no aguantava l'entrepà i em va portar a la sala de la tele, i em va tenir a la falda durant la resta de l'episodi. Al final de l'episodi em va tornar a agafar a coll, va apagar la tele i es va girar cap als altres.

I va declarar:

—Una sèrie molt bona.

I la mare va dir:

—La millor.

I la meva germana va preguntar:

—Quant de temps l'han emès?

I el meu germà va contestar:

—Nou anys, burra.

I la meva germana li va etzibar:

—Burro tu.

I el pare va dir:

—Voleu parar?

I la mare va dir:

—Feu cas al pare.

I el meu germà no va dir res.

I la meva germana no va dir res.

I al cap d'uns quants anys vaig descobrir que el meu germà s'havia equivocat.

Vaig anar a la biblioteca per comprovar les xifres, i vaig descobrir que l'episodi que vam veure és la cosa més vista en tota la història de la televisió, i ho trobo increïble perquè tenia la sensació que només el vèiem nosaltres cinc.

Saps?, molts dels nanos de l'escola odien els seus pares. A alguns els hi pegaven. I alguns s'han trobat atrapats enmig de vides desastroses. Alguns eren trofeus que els seus pares ensenyaven als veïns com galons o medalles d'or. I alguns pares només volien beure en pau.

Jo, personalment, tot i que no entenc els meus pares, i de vegades em fan llàstima, no puc evitar estimar-los moltíssim. La mare va amb cotxe fins al cementiri per visitar la gent que estima. El pare va plorar durant *MASH* i va confiar en mi perquè li guardés el secret, i em va deixar seure a la falda, i em va dir «campió».

Per cert, només tinc un queixal corcat, i per més que el dentista hi insisteixi, no em passo el fil dental.

Una abraçada,
Charlie

6 d'octubre del 1991

Hola,

Tinc molta vergonya. L'altre dia vaig anar al partit de futbol americà de l'institut, i no sé ben bé per què. Quan fèiem secun-

dària, en Michael i jo de vegades anàvem als partits, tot i que cap dels dos no era prou popular per anar-hi. Només era un lloc per anar els divendres si no volíem mirar la tele. De vegades hi trobàvem la Susan, i ella i en Michael feien manetes.

Però aquesta vegada hi vaig anar sol perquè en Michael ja no hi és, i la Susan ara va amb altres nois, i la Bridget continua estant boja, i a en Carl, la seva mare l'ha enviat a una escola catòlica, i en Dave de les ulleres estranyes se n'ha anat a viure a una altra ciutat. Jo només em mirava la gent, observava els que estaven enamorats i els que només passaven l'estona, i vaig veure aquell nano de qui et vaig parlar. Te'n recordes, d'en Res? En Res era al partit de futbol, i era una de les poques persones que no era un adult i que realment mirava el partit. Vull dir que el mirava de debò. I cridava i tot.

—Vinga, Brad! —És el nom del nostre quarterback.

Jo normalment sóc molt tímid, però en Res semblava un tio d'aquells a qui et pots acostar en un partit de futbol encara que siguis tres anys més petit i gens popular.

—Ei! Tu véns a tecno! —És una persona molt sociable.

—Em dic Charlie —li vaig dir, sense gaire timidesa.

—Jo em dic Patrick. I aquesta és la Sam. —Va assenyalar una noia molt maca del seu costat. I ella em va saludar movent la mà.

—Hola, Charlie. —La Sam tenia un somriure preciós.

Tots dos em van convidar a seure, i tots dos semblava que ho deien de debò, de manera que vaig seure. Sentia en Res cridant cap al camp. I sentia la seva anàlisi de cada jugada. I vaig veure que aquell noi hi entenia molt, de futbol americà. De fet hi entenia tant com el meu germà. Potser a partir d'ara hauré de dir «Patrick» a en Res, ja que ell se'm va presentar amb aquest nom, i així és com li deia la Sam.

Per cert, la Sam té els cabells castanys i uns ulls verds molt molt bonics. De la mena de verd que no vol destacar com si fos

qui sap què. T'ho hauria dit abans, però a la llum de l'estadi tot es veia una mica descolorit. No va ser fins que vam anar al Big Boy i la Sam i en Patrick van començar a fumar un cigarro després de l'altre, que me la vaig mirar bé. El Big Boy va estar bé perquè en Patrick i la Sam no es van posar a explicar acudits privats que no més entenien ells perquè jo m'hagués d'esforçar per seguir-los. Res d'això. Em van fer preguntes.

— Quants anys tens, Charlie?

— Quinze.

— Què vols fer quan siguis gran?

— Encara no ho sé.

— Quin és el teu grup preferit?

— Potser els Smiths perquè m'encanta la cançó *Asleep*, però no n'estic segur perquè no conec gaire bé les seves altres cançons.

— Quina és la teva pel·li preferida?

— No ho sé. Les trobo totes iguals.

— I el teu llibre preferit?

— *En aquest costat del paradís*, d'F. Scott Fitzgerald.

— Per què?

— Perquè és l'últim que he llegit.

Això els va fer riure perquè sabien que ho deia de debò, i no per fardar. Llavors em van dir els seus preferits i vam quedar en silenci. Jo vaig menjar pastís de carbassa perquè la mestressa va dir que era de temporada, i en Patrick i la Sam van continuar fumant.

Me'ls vaig mirar, i se'ls veia contents d'estar junts. Contents d'una manera maca. I tot i que trobava preciosa la Sam, i simpàtica, i era la primera noia amb qui volia sortir algun dia quan ja tingués el carnet de conduir, no em feia res que tingués nòvio, especialment si era tan bon nano com en Patrick.

— Quant fa que «sortiu»? — vaig preguntar.

Llavors es van posar a riure. A riure molt fort.

—De què rieu? —vaig dir.

—Som germans —va dir en Patrick, sense parar de riure.

—No us assembleu gens —vaig dir.

Llavors la Sam em va explicar que eren germanastres des que el pare d'en Patrick s'havia casat amb la mare de la Sam. Jo em vaig posar molt content quan ho vaig saber, perquè m'agradaria molt quedar amb la Sam per sortir algun dia. De debò que sí. És maquíssima.

Però estic avergonyit perquè aquella nit vaig tenir un somni estrany. Estava amb la Sam. I tots dos estàvem despullats. I les cames li penjaven a banda i banda del sofà. I em vaig despertar. I no m'havia sentit tan bé en ma vida. Però també em sentia malament perquè l'havia vist despullada sense el seu permís. Crec que l'hi hauria de dir a la Sam, i espero de debò que això no sigui una trava perquè puguem tenir els nostres acudits privats que només entenem nosaltres. Estaria molt bé tornar a tenir un amic. Encara m'agradaria més això que sortir amb algú.

Una abraçada,

Charlie

14 d'octubre del 1991

Hola,

Saps què és la «masturbació»? Suposo que ho deus saber perquè ets més gran que jo. Però per si de cas, t'ho explicaré. Masturbar-te és fregar-te els genitals fins que tens un orgasme. Uau!

Trobo que a les pel·lícules i als programes de la tele, quan parlen d'una pausa per al cafè haurien de fer una pausa per masturbar-se. Però esclar, això faria disminuir la productivitat.

Aquesta és una nova llavor de Sembra Llibres.
Estarem agraïts de rebre els teus comentaris,
opinions o suggeriments. Amb entusiasme i cura,
seguirem sembrant llibres amb tu.

#Elsavantatgesdeserunmarginat